ఆమె ఒక జాతి మనిషి

రచయిత:

ఆకుండి సత్యనారాయణ

౧

మధ్యాహ్నం మూడుగంట లయింది. విశ్వనాథం అప్పుడే మేలుకుని గదివెలుపలకు వచ్చాడు—విశాలం కనబడలేదు. ఆరవేసినబట్టలు తీసుకుని వచ్చుటకుగాను పెరట్లోకి వెళ్లిఉంటుందా? తొందరగా పెరట్లోకి వెళ్లి 'విశాలం! విశాలం' అని కేకవేశాడు. జబాబు రాలేదు. తిరిగి లోనికి వచ్చి యింటినాలుగుమూలలా పరికించాడు. ఎక్కడా ఆమెజాడ లేదు- ఏమిటిది? తనకు కచ్చేరీకి వేళవుతూంది... విశాలం ఇంట్లో లేదు? రాముడమ్మగారింటికి వెళ్ళింది కాబోలు!— అంతే- ఇంకెక్కడికి వెళ్లుతుంది?

చరచరా పొరుగునేఉన్న రాముడమ్మగారింటికి వెళ్ళి వీధిగుమ్మంలో నిలిచి కిటికీసందుగుండా గదిలోనికి చూశాడు- లోన విశాలం గోచరించింది- విశాలం, రాముడమ్మ— పక్కను అబ్బాయికూడా ఉన్నాడు!

విశాలం— ఆమె అంతచొరవ తీసుకుంటుందని ఎవరనుకుంటారు?— ఆమె వారితో ఎంతఉల్లాసంగా చీట్లాడుతూంది! ఆకూర్చోడంతీరు, ఆమెఉత్సాహం, ఆకళ్లలోనివెలుగు — అతడు నిర్ఘాంతపోయాడు.

అబ్బాయి నెమ్మదిగా అడుగుతున్నాడు ... ఆమెనే!

'మీఆయన ఇంట్లో ఉన్నాడా? ఆఫీసుకు వెళ్లాడా?'

ఆమె ఉత్సాహంతో జబాబిస్తూంది:

'ఇవాళ శలవుకదూ? ఇంట్లోనే ఉన్నారు.'

'ఏం జేస్తున్నాడు?'

'పడుకున్నారు.'

'ఇంకా పడకే!—రాత్రల్లా నిద్రపట్టనివ్వకుండా చంపేవుకాబోలు!' అన్నాడబ్బాయి నవ్వుతూ.

ఆమె ముఖమొక్కసారి కెంపుబారింది; రోషంతో అంది:

'అబ్బ; పోదూ— ఎప్పుడూ యిలాంటి మాటలేనూ—'

రోషంలోకూడా ఆమె ముఖంలోనూ, మాటల్లోనూ ఎంతఅందం? ఎంతమాధుర్యం? —చక్కనివాళ్లకు రోషంకూడా అదోమాదిరి అందమే ఇస్తుంది-

నిజంగా అప్పుడామెమనసులో నున్నది రోషమో, సంతోషమో ఎవరు చెప్పగలరు?

అయినా ఆమెపలుకులు మధురమైనగానంవలె అబ్బాయి చెవినిసోకి, అతనిశరీరం పులకలెత్తించి, అమూల్యమైన ఆనందపారవశ్యంలో అతణ్ణి ముంచెత్తేయి- కాని... ఎందుచాతనో ఆపలుకులే విశ్వనాథంచెవులబడి పదునైనశూలములవలె అతనిహృదయంలోనుంచి దూసుకుపోయాయి... ఒకరి అనందం కొరకుగాను ఇంకొకరు దుఃఖపడవలసిఉండడం ప్రపంచధర్మం కాబోలు!

విశ్వనాథం నెమ్మదిగా వారిని సమీపించాడు- విశాలం ముఖమెత్తి అతనివంకచూసి ఒక్కసారి గతుక్కుమంది- ఆమెలోని ఆనందమంతా, జీవమంతా హఠాత్తుగా ఎక్కడికో ఎగిరిపోయి నట్లయింది- చేతిలోని పేకముక్కలు మెల్లగా పక్కనుఉంచి వెనక్కుజరిగి నిర్జీవప్రతిమవలెగోడ నానుకుపోయింది-

'ఇక్కడా కూర్చున్నావు? అరగంటాయి చూస్తున్నాను ఎప్పటికైనా వస్తావేమో అని' అంటూ విశ్వనాథం తిరుగుముఖమైనాడు-

కూర్చోవోయి' శలవుపూటేకదా? సరదాగా రెండాటలు వేసుకుందాము' అంటున్నాడబ్బాయి-

అత డాగకుండానే 'వెళ్లాలోయి! తొందరగా ఆఫీసుపని తగిలింది' అంటూ ఇంటివైపు మళ్లేడు-

విశాలంకూడా చప్పునలేచి నూనెసీసా, దువ్వెనా చేతబుచ్చుకుని అతణ్ణి అనుసరించింది- ముందు భర్తా, వెనకభార్యా... ఇరువురూ ఇల్లుచేరారు-

విశాలం తనప్రవర్తనను ఎలాగో సమర్థించుకోవాలి; అవకాశం నిరీక్షిస్తూంది-

భర్త తొందరగా ముఖం రుద్దుకుని, షర్టూ, ఉత్తరీయం వేసుకుని రికార్డు చేతబుచ్చుకుని ఆఫీసుకు బయల్దేరేప్రయత్నంలో ఉన్నాడు—— విశాలానికి మంచిఅవకాశం చిక్కింది-

'ఇవాళ శలవుకదా? ఎక్కడికప్పుడే బయల్దేరుతున్నారు?' అని నెమ్మదిగా అడిగింది-

అతడు కొంచెంతీక్ష్ణంగా 'ఆఫీసుకు వెళ్లాలి- చెక్కుమార్చేందు కని అర్జంటుగా కబురువచ్చింది' అని చెప్పి వెళ్ళిపోబోతున్నాడు-

విశాలం కలవరపడ్డది-

'అదేమిటి? కాఫీ తీసుకోకుండా బయల్దేరడ మేమిటి? నాకు తెలిసిందికాదు- శలవుపూటకదా తొందర్లేదేమోనని జడవేసుకుందికని వారింటికి వెళ్ళి, ఇంకా పడుకున్నారు కదా అని ఒక్కక్షణం అలా కూర్చుండిపోయాను- ఏముంది? ఒక్కక్షణంలో అయిపోతుంది- కాఫీ తీసుకుని వెళ్లండి!' అంది నెమ్మదిగా-

అతడు కొంచెం మెత్తబడి కుర్చీలో చతికిలబడ్డాడు-

విశాలం చప్పునలేచి చేతిలోని నూనెసీసా- దువ్వెనా అలమారులో ఉంచింది—— తను కేవలం రాముడమ్మగారింటికి జడవేసుకుందికే వెళ్లినట్లు తోపించాలని కాబోలు! గబగబా కాఫీపొయ్యి అంటించింది- ఆలస్యంచేసినందుకు పాపం తనలో తనే ఎంతో విసుక్కుంది- ఆమెమాటలూ, చేష్టలూ గమనిస్తూఉంటే భర్తను మెల్లగా మరపించేందుకని... ఏదో కానిపనిచేసి దానిని కప్పుకుందికని... ప్రయత్నిస్తున్నట్లు స్పష్టంగా కనబడుతూంది-

కాని విశ్వనాథం అంతసులువుగా మళ్లింపబడేవాడు కాడు- ఆమె తనప్రవర్తనకు పశ్చాత్తాపంతో, దుఃఖంతో హృదయపూర్వకంగా తపనపడాలని అతని అభిలాష- తనని మరిపించాలని ఆమెచేస్తున్న ఈప్రయత్నంకంటె, ఈనటనకంటె అదే ఎంతోనయమని అతనిఉద్దేశం- అబ్బాయికి... పరపురుషునికి... అంతచేరువగా కూర్చుని, అంతచనువుగా, నిస్సంకోచంగా అతనితో చీట్లాడుతున్నప్పుడు హఠాత్తుగా తను కంటబడేసరికి ఆమె ఒక్కసారి ఉలికిపడ్డమాట, సిగ్గిలినమాట నిజమే- కాని అవి ఆమెహృదయంలో ఎటు

వంటిపరివ ర్తనమూ కలిగించలేనప్పుడు ఆసిగ్గు, ఉలికిపాటు... వాటివల్ల ఏం ప్రయోజనం?

విశాలం త్వరగా కాఫీతయారుచేసి నెమ్మదిగా భర్తముందుంచింది- అతడు కాఫీ పుచ్చుకుంటున్నసమయాన చనువుగా ఒకటి రెండుసార్లు మాట్లాడాలనికూడా ప్రయత్నించింది- కాని అత డేమీరాజబాబు చెప్పలేదు; ఉత్సాహం కనబరచలేదు- తొందరగా కాఫీ తీసుకుని, ఆమెవంక ముఖమైనా తిప్పకుండా చటాలున కదిలిపోయాడు- అతనిమన స్సెందుకో తీవ్రంగా బాధపడు తున్నట్లుంది- అయినా అతడు దానిని లోలోపునే దిగమింగుతున్నాడు. కాని పై కేమాత్రము వెలిబుచ్చలేదు-

ఆమరుచటిదినంకూడా అతడు ఏదో కొంచెం కోపంగానే, ఎరసుగానే ఉన్నాడు- కాని ఆరెండోనాటికి అతనికోపంబిగి కొంచెం తగ్గినది- ఇంకా దినములు గడుస్తున్నకొద్దీ నాలుగైదుదినములు జరిగేసరికి ఆనాటిసంఘటన యొక్కస్మృతే అతనిమనసులో నుంచి పూర్తిగా తుడుచుకు పోయింది—కాలం ఎన్నిటినో మరిపించగలదు; పైగా తరుణుల యందలి మోహం—అందులోనూ యౌవనాతిశయంతో పొంగిపోతూ, నిండుబలంతోనూ, ఆరోగ్యంతోనూ తులతూగుతున్న తరుణులయందలిమోహం—, వారివలపు ఎంతటి విచారకరమైన దెబ్బనైనా క్షణంలో బాగు చేయగలదు. విశ్వనాథంబాధ ఉండవలసినంతగా ఇప్పుడు లేదు.

ఇంతకూ తను నిజంగా ద్రోహంచేయ బడ్డట్టుకూడా అతనికి విశ్వాసంలేదు. పైగా అతని కింకా ఆలోచించవలసిన ముఖ్యమైన విషయా లెన్నో ఉన్నాయి. కొద్దిరోజులలోపునే అతడు ప్రమోషనుకోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు. అందుకని కట్టలుకట్టలుగ ఎదుట పడిఉన్న రికార్డులతో అతడు అహర్నిశలు కొట్టుకుపోతున్నాడు. ఒక్కొక్కసమయంలో అతనికి భోజనానికికూడా సరిగా వ్యవధిచిక్కదు. అతడు ఏకాగ్రచిత్తుడు. అనేకవిషయాలనుగురించి ఒకేసారి ఆలోచించగలశక్తి అతనిలో లేదు.

౨

విశాలం పరిపూర్ణమైన యౌవనాతిశయంతో తొణుకులాడుతూంది. ఆమె యౌవనాతిశయం ఆమె చీరముడుతల్లోనుంచి, బుజాల వంపుల్లోనుంచి, 'సన్ననిపైటతెరయెత్తులో నుంచి, పదములకదలికలోనుంచి, ఆమె ప్రతి అవయవంలోనుంచీ పొంగి ప్రవహించిపోతున్నదా అనిపిస్తూ ఉంటుంది.

అందమా? ఓ! అమితమైనఅందం. మెత్తని పట్టుపోగులవలె నుదిటిమీదకు జారుతున్న నల్లనిముంగురులకాంతులను ప్రతిఫలింపజేస్తున్న ఆనీలాలవంటి కళ్ళూ, ఆవిశాలమైన కనుపాపలనీడలను ప్రతిఫలింపజేస్తున్న ఆ వెన్నెల చంపలూ, తెలిమొగలిపొరవంటి నున్నని, స్వచ్ఛమైన ఆతనుకాంతి సాటిలేని ఆమెఅందాన్ని చాటుతూ ఉంటాయి.

ఒక్కొక్కసమయాన ఆకళ్లు వెలిగేయంటే—ఆ పెదవులపైని చిరునవ్వు మెరసిందంటే వాటికిసామ్యం నీలిమబ్బుల్లోమెరిసే ఏవిద్యున్మాలికలోనూ, అరవిచ్చిన ఏగులాబిలోనూ ఎక్కడా, ఎంతవెతికినా కనబడదు.

ఆకళ్ళనుంచి ప్రసరించిన ఒక్కచూపు చాలును—మధురమైన ముద్దుకంటె తీవ్రంగా పురుషులహృదయాలను కలవరబరచి మత్తెక్కించడానికి.

ఆమె కంఠస్వరం—అది కోయిలస్వరం

కాదు, వీణమ్రోత కాదు. ఆరెండిటినీమించిన ఏదో అపూర్వమైన, దివ్యమైన మాధుర్యం అందులో ఉంది. ఆమె నోటమ్మట ఒక్క మాట వెలువడ్డదంటే అమృతకిరణంవలె హృదయాంతరాళంలోనుంచి దూసుకుపోతుంది—ఆమె వయస్సు పదహారుసంవత్సరములలోపు. ఆమె కాపరానికివచ్చి నిండారా రెండుసంవత్సరములు కాలేదు.

మొదట్లో భార్యాభర్తలు చాలా అనుకూలంగాఉండి ఒకర్నొకరు ఒక్కక్షణమైనా విడువజాలకుండా ఉండేవారు. ఇప్పుడైనా వారికి అన్యోన్యత లేదని చెప్పలేము. అప్పుడప్పుడు వార్లోవారికి భేదాభిప్రాయాలు కలుగవచ్చును—భార్యాభర్తలన్నతరువాత ఆమాత్రం లేకుండా ఎవరికుంటాయి?

అయినా వారెన్నడూ దెబ్బలాడుకోరు. విశ్వనాథానికి దెబ్బలాడగలనేర్పు లేదు. అతనికెన్నడూ కోపం రానేరాదు. ఒకవేళ ఎప్పుడైనా కొంచెం కోపం వచ్చినా దానిని నెమ్మదిగా సరిపుచ్చి, అతణ్ణి వెంటనే శాంతింపజేయగలనేర్పు విశాలంలో చాలాఉంది; పైగా విశాలమంటే భర్తకు అమితమైన ఆపేక్ష—ఎన్నోవిధాల ఆమె కతడు తగినవరుడని చెప్పాలి.

అయితే ఇప్పుడిప్పుడు కొన్నికొన్నిసమయాల్లో కొంచెం అలసటచెందినచిహ్నాలు అతనిలో పొడగట్టవచ్చును. కాని అదంత పెద్ద లోపంగా ఎంచవలసిందికాదు. గడచినశరత్కాలంలో తొల్లింటివలెనే అతడు తనసహజమైన ఆరోగ్యంతోనూ, బలంతోనూ ఆమెను సంతృప్తిపరచిన సమయాలెన్నో ఉన్నాయి.

కాని ప్రత్యేకంగా చెప్పుకోతగ్గ గొప్పతనం గాని, అందం కాని ఏమేనా అతనిలో ఉందా అంటే లేదనే ఒప్పుకోవాలి. అక్కడే ఆమెకు కొంచెం అసంతుష్టిగానూ, ఏదో వెలితిగానూ ఉన్నట్టు తోచేది.

మొదట్లో ఆమె కేమీ తెలీకపోయినా అబ్బాయితో పరిచయం లభించిందిమొదలు అతనిలోనూ, అతనిగుండానూ అందమంటే ఏమిటో, నాగరికతఅంటే ఏమిటో ఆమె పూర్తిగా అర్థంచేసుకోగలిగింది. నాజూకు, రసికతా ఎరిగిన ఎంతోమందితో ఆమెకు పరిచయం కలిగింది. వారితో పోల్చిచూసినప్పుడు—వారిముందు తనభర్త ఎంతలోకువో ఆమెకు బాగా తెలుసు. ఆలోకువతనంలోనే అతణ్ణి చూసేది. అలాచూడడంలో అధర్మం గాని, అగౌరవంగాని ఈషత్తూ లేదని ఆమె విశ్వాసం—అవును; అతని కంతకంటె అర్హత లేనప్పుడు తనేంజేస్తుంది? ఇప్పటి జ్ఞానమే మొదట్లో ఆమె కుండేమాటుంటే అతణ్ణింత మాత్రం వివాహం చేసుకునిఉండదు. అది నిశ్చయం.

మనస్సులో ఇంతవేగం మార్పెలా వస్తుందో ఆశ్చర్యకరమైనవిషయం. భర్త పరిహాసంగా మాట్లాడుతున్నప్పుడు ఆమాటల్లో విశాలాని కిప్పుడు ఆనందం కలుగలేదు. పైగా అతనిమాటలు కొంచెం వెగటుగాను, మోటుగాను, అనాగరికంగాను ఆమెకు వినబడుతున్నాయి. ఎందుచాత? సున్నితమైన, నాజూకైన పరిహాసం ఎలాఉంటుందో దాని పరిమళం ఆమె బాగాఅనుభవించింది. ఇంతవరకూ అతనిమాటలు ఎందుకు బాగున్నాయి? ఇంతవరకు ఆమె కేమీ తెలీదుగనుక-ఇంతవరకూ ఆమె మనస్సుకి మబ్బుకమ్మింది. ఇప్పుడామబ్బు వీడిపోయింది. క్రమంగా ఆమె మాటల్లోకూడా పూర్వపు దివ్యమైన, అమా

యకమైన ఆమాధుర్యము, ఆసరళతా పూర్తిగా మాయమైనాయి.

ఇప్పుడు భర్తను భోజనానికి లెమ్మనవలసివస్తే 'వంటయింది; స్నానం చెయ్యవచ్చును' అని వంటింటిగుమ్మంలోనుంచే కేక వేస్తుంది. అ దంతయింపుగా వినబడదు. 'వస్తే రావచ్చును లేకుంటే మానీవచ్చును' అన్న నిర్లక్ష్యభావం అందులో ధ్వనిస్తూఉంటుంది. ఏమిటిది? పూర్వం ఎన్నడూ ఇలా లేదే! నెమ్మదిగా సమీపానికి వచ్చి 'వంటయింది; స్నానానికి నీళ్లు తోలపనా?' అని చిరునవ్వుతో ఎంతో మృదువుగా అడిగేది—అతడు అమితమైన అనురాగంతో 'ఓ' దేవిగారి అనుగ్రహం ఎప్పుడువస్తుందో అని నిరీక్షిస్తున్నాము' అని వెంటనే స్నానానికి లేచేవాడు.

పూర్వం అతడు కచ్చేరీకి వెళుతూన్నసమయాన అతణ్ణి వొదలలేక వీధిగుమ్మంవరకూ అతణ్ణి అనుసరించి, మళుపు తిరిగేవరకూ,చూపుకందేవరకూ అతనివంక చూస్తూ అలా ఉండిపోయేది—ఇప్పుడు? అతడు కచ్చేరీకి వెళుతూఉంటే ఏ వంటింట్లోనో, గదిలోనో కూర్చుని తనపనిని చూసుకుంటూ వెలుపలికి రానేరాదు.ఆమెసంగతిప్పుడంతా భేదంగానే ఉంది అన్నిటిలోనూ భేదమే!

ఇప్పుడైనా వారి దంతపొందికలేని జీవితమని చెప్పేందుకు ఎంతమాత్రము వీలులేదు. అలా భావించడం చాలాపొరపాటుకూడాను. అప్పుడప్పుడు—ఆమెమనసు ఆమెవశం తప్పినప్పుడు—ఆమె కొంచెం మితిమీరి ప్రవర్తించవచ్చును. అటువంటిసమయంలో ఆమె ప్రవర్తన ఏమీ బాగుండలేదని అతనిమనసుకి తట్టవచ్చును. అప్పుడైనా అతడు ఒక్క దెబ్బకాదు—పల్లెత్తుమాటయినా ఆమె ననడు. ఒక్కసారి ఆమెవంక తీక్ష్ణంగా చూస్తాడు. కొద్దిగా గాంభీర్యం వహిస్తాడు. అంతే.

అతని కోపకారణం వెంటనే ఆమె గ్రహిస్తుంది. తత్క్షణమే తనమనసుని నూతనమార్గాలనుంచి, వేషాలనుంచి మళ్ళించుకుని తొల్లింటివలెనే ఎంతో మర్యాదగా, ఉచితంగా, భర్తసంరక్షణవిషయంలో ఎంతో జాగ్రత్తగా మసులుకుంటుంది. వెంటనే అతని చూపుల్లోని తీక్ష్ణతా, ముఖంలోని గాంభీర్యమూ మాయమై వాటిస్థానంలో ఎప్పటివలెనే ప్రేమా, కృతజ్ఞతా తాండవిస్తాయి. తిరిగి వారిరువురిమధ్యా వోరచూపులూ, చిరునవ్వులూ, కౌగిలింతలూ అన్నీ మునుపటివలెనే సాగుతూఉంటాయి—కష్టం, సుఖం, సంతోషం, దుఃఖం, మంచీ, చెడ్డా సంసారమన్నతరువాత నాలుగురకాలగానూ ఉంటుంది.

[సశేషము.]

వజ్రాయుధము

కలరారోగనివారిణి

కడుపునొప్పి,

విరేచనములు,

వాంతులు,

సమస్త అజీర్ణములు

పోగొట్టును.

సీసా 1-కి రు. 0-4-0

సమస్త ఆయుర్వేద ఔషధములు మావద్ద దొరకును. కేటలాగు ఉచితము.

మృత్యుంజయ ఫార్మసి

గాంధినగర్, బెజవాడ.